

ЛУДВИГ УЛАНД ПРОКЛЯТИЕТО НА ПЕВЕЦА

Превод от немски: Пенчо Славейков, —

chitanka.info

Отколе замък дивен, издигнат над мъгли,
тъмнееше се мрачен над мрачните скали,
а около градина, засенена с грани,
където дългоцветни се мятаха фонтани.

Живееше в тоз замък цар славен и богат,
за своята жестокост по целий край познат;
бе ужас мисълта му и погледа му стърви,
каквато дума каже — тя бич е или кърви.

Веднаж во тоя замък отбиха се певци,
едина с бели власи, друг с златни къдрици,
на кон, в ръката с арфа, бе старец белобради,
а бодър подир него вървеше момка млади.

И стареца му казва: „Готви се, синко мой,
с най-отборните песни, гласът вълшебен свой
сбери и воля дай на душевния си пламък!
Дано омекчиш на царя сърцето — хладен камък.“

И в залата висока там с вити стълбове
те влязоха: а ето на своите тронове
с жена си царя седна — той грозен и ужасен,
и мрачен като буря, а тя — същ месец ясен.

И стареца удари по звучните струни —
и взря се царя сепнат в душевни глъбини;
а ето че подхвана и момъка унесен —
и стареца приглася на дивната му песен.

Те пееха за младост, за пролет, за любов,
за мъжество, свобода и за свещений зов
към милост, що сърцето човешко възвишава,
в световната нетрайност що дава трайна слава.

Стояха царедворци с приведена глава;
и воините груби смутиха тез слова;
царицата, со сълзи от радост на очите,
взе от гърди си роза и хвърли на певците.

„Народа възмутихте — извика царя с бяс, —
а ето и жена ми се съблазни от вас!“
И хвърли меч — в гърдите на момка той проникна,

из тях, наместо песен, поройна кръв избликна.
Като че вихър пръсна за миг придворний рой.
На старца в ръцете издъхна момка. Той
обви го в своя мантел, на коня го намести,
привърза го и тръгна от замъка злочести.

Но спря се там навън той пред гордите врата,
издигна своята арфа, на арфите цвѐта,
и хласна, и разби я на витии стълб мермерен.
И викна — целия замък се сепна разтреперен.

„Проклятие вам, чертози! Под вашите сводове
да се не чуят вечно на песен звукове,
а само стон и само въздишки — за отплата,
духът на отмъщение докле ви срий с земята...

Проклятие вам, градини, обкичени с цветя!
Во тоя лик се взрете, засегнат от смъртта,
и изсъхнете, спрете вий, извори студени,
и пустош да се вгнезди во вази, вкаменени,

Проклятие, убийда, и теб да сполети!
Меч дигнал против други, от меч да паднеш ти!
Нечуто да заглъхне и твоя дъх последен,
забрава твойто име да скрий в мрак непрогледен!“

Тъй прокълна певеца, и чу гласът му бог —
во прах лежат стените и дивния чертог.

*Единствен стълб напомня за прежната му слава
и той разпукнат вече, да падне застрашава.*

*Градини дето бяха, там пустош се весели,
дръвче не мята сянка, ни извор ромоли,
и името на царя покрива тма дълбока.
Изпълни на певеца бог клетвата жестока.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.